ECLI:NL:RBDHA:2026:33594

Instantie	Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak	11-11-2026
Datum publicatie	25-11-2026
Zaaknummer	C/09/696252 / HA ZA 25-1128
Rechtsgebieden	Ondernemingsrecht
Bijzondere kenmerken	Eerste aanleg - enkelvoudig
Inhoudsindicatie	Ondernemingsrecht. Interne bestuurdersaansprakelijkheid.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

RECHTBANK Den Haag

Team Handel

Zaaknummer: C/09/696252 / HA ZA 25-1128

Vonnis van 11 november 2026

in de zaak van

[eiser] B.V. te [plaats 1] ,
eisende partij,
advocaat: mr. L.K. Tsui, te [vestigingsplaats 1] ,

tegen

1 [gedaagde 1] te [plaats 2] (Duitsland),

gedaagde partij,
2. **[gedaagde 2]**, te [plaats 3] ,
gedaagde partij,
advocaat: mr. D. Korzec, te Amsterdam.

Partijen worden hierna [eiser] , [gedaagde 1] en [gedaagde 2] (en [gedaagde 1] en [gedaagde 2] samen: de bestuurders) genoemd.

1 De procedure

1.1. Het procesdossier bestaat uit de volgende stukken:

- de dagvaarding van 9 december 2025, met de producties 1 tot en met 13;
- de conclusie van antwoord, met de producties 1 tot en met 11;
- de door [eiser] op 21 september 2026 ingediende producties 14 tot en met 32;
- de akte van [eiser] van 2 oktober 2026 houdende verzoek oordeel proceskosten in verband met uitstelverzoek, met twee producties.

1.2. De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 2 oktober 2026. Partijen hebben over en weer hun standpunten verder toegelicht en vragen van de rechtbank beantwoord. De griffier heeft aantekening gemaakt van wat van wat er tijdens de mondelinge behandeling is gezegd.

1.3. Ten slotte is een datum voor vonnis bepaald.

2 De feiten

2.1. Op 20 augustus 2021 is [eiser] opgericht door [naam 1] . (hierna: [naam 1]), een Chinese vennootschap. De heer [naam 2] (hierna: [naam 2]) is - indirect (via [naam 1]) - enig aandeelhouder van [eiser] . [eiser] is opgericht naar aanleiding van een samenwerking tussen [naam 1] en de Nederlandse Vereniging van Geïntegreerde Fysiotherapie (hierna: NVGF) op het gebied van combinatiebehandelingen met zowel fysiotherapie als acupunctuur.

2.2. Bij de oprichting van [eiser] zijn [gedaagde 1] , [gedaagde 2] en [naam 3] (hierna: [naam 3]) als haar bestuurders benoemd. Deze drie personen zijn ook betrokken bij de NVGF.

2.3. Artikel 15.1 van de statuten van [eiser] luidt als volgt:

"15.1. Het bestuur dient zich te gedragen naar de aanwijzingen van de algemene vergadering. Het bestuur is gehouden de aanwijzingen op te volgen, tenzij deze in strijd zijn met het belang van de vennootschap en de met haar verbonden onderneming."

2.4. In de periode van 19 juli 2021 tot en met 20 juni 2022 heeft [naam 1] vanaf Chinese bankrekeningen verschillende geldbedragen overgemaakt aan [eiser] , in totaal met een beloop van 152.000. Deze geldbedragen waren volgens [naam 2] afkomstig van Chinese investeerders.

2.5. [eiser] heeft onder de naam [naam kliniek] twee klinieken voor geïntegreerde fysiotherapie in Nederland opgezet, ten behoeve waarvan zij bedrijfsruimtes heeft gehuurd. In maart/april is de eerste kliniek in [vestigingsplaats 1] geopend. Eind 2022 is de tweede kliniek geopend in [vestigingsplaats 2] . [eiser] is de huurovereenkomst voor het pand in [vestigingsplaats 2] in september 2022 aangegaan.

2.6. [gedaagde 2] en mevrouw [naam 2] (hierna: mevrouw [naam 2]) zijn als fysiotherapeuten werkzaam geweest voor [eiser] . Met hen heeft [eiser] arbeidsovereenkomsten gesloten.

2.7. Op 30 oktober 2022 heeft de boekhouder van [eiser] , [boekhouder] B.V., de jaarrekening 2021 van [eiser] opgesteld.

2.8. Bij brief van 9 februari 2023 hebben de bestuurders van [eiser] bij monde van NVGF hun samenwerking met [naam 2] beëindigd. Als reden gaven zij aan dat [naam 2] door hem vervalste bankafschriften had gedeeld met zijn Chinese investeerders om de indruk te wekken dat hij door de Chinese investeerders ter beschikking gestelde gelden aan [eiser] had overgemaakt, terwijl [naam 2] de bedragen in werkelijkheid had achtergehouden. [naam 2] heeft deze bedragen uiteindelijk aan de investeerders terugbetaald.

2.9. Op 5 mei 2023 heeft de algemene vergadering van aandeelhouders (AvA) van [eiser] [gedaagde 1] , [gedaagde 2] en [naam 3] ontslagen als bestuurder en [naam 2] als bestuurder benoemd.

3 Het geschil

3.1. [eiser] vordert, samengevat, dat de rechtbank bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad,

I voor recht verklaart dat de bestuurders gezamenlijk en/of ieder voor zich hun taak als bestuurder van [eiser] op onbehoorlijke wijze hebben vervuld en hierdoor aansprakelijk zijn voor de schade die [eiser] hierdoor heeft geleden of zal lijden, op te maken bij staat;

II de bestuurders veroordeelt in de proceskosten.

3.2. [eiser] heeft in de dagvaarding aan haar vordering, samengevat, ten grondslag dat de bestuurders hun taken als bestuurder onbehoorlijk hebben vervuld en/of onrechtmatig hebben gehandeld omdat zij:

a. a) aan de Chinese investeerders gegarandeerde rendementen niet hebben waargemaakt;

b) de *stakeholders* te weinig en te laat te hebben geïnformeerd over de financiële toestand van [eiser] ;

c) de naam [naam kliniek] hebben gebruikt voor de klinieken, terwijl deze geen naamsbekendheid had in Nederland;

d) de huurovereenkomst voor de kliniek in [vestigingsplaats 2] hebben afgesloten terwijl zij wisten of behoorden te weten dat [eiser] de huurlasten niet kon dragen;

e) geen contracten hebben afgesloten met zorgverzekeraars en/of dit niet konden omdat de klinieken niet voldeden aan de eisen;

f) het geld dat bedoeld was voor de kliniek in [vestigingsplaats 2] hebben gebruikt om de tekorten voor de kliniek in [vestigingsplaats 1] op te vangen, waardoor de tweede groep Chinese investeerders is misleid;

g) niet hebben voldaan aan de boekhoudplicht.

3.3. De bestuurders concluderen tot afwijzing van de vordering van [eiser] .

3.4. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover nodig, nader ingegaan.

4 De beoordeling

Internationale bevoegdheid en toepasselijk recht

4.1.

Omdat [gedaagde 1] woonplaats heeft in Duitsland, heeft de zaak in zoverre een internationaal karakter. Met betrekking tot de vordering jegens [gedaagde 1] is de rechtbank internationaal bevoegd op grond van artikel 26 punt 1 Brussel I bis-Verordening1, nu [gedaagde 1] is verschenen en de bevoegdheid van de rechtbank niet heeft betwist.

4.2. [eiser] legt aan haar haar vordering jegens [gedaagde 1] als voormalige bestuurder zowel interne bestuurdersaansprakelijkheid als onrechtmatige daad ten grondslag. Artikel 10:119 Burgerlijk Wetboek (BW) bepaalt dat het op een corporatie toepasselijke recht ook de aansprakelijkheid van de bestuurders beheerst. Nu [eiser] een Nederlandse vennootschap is, wordt de aansprakelijkheid van [gedaagde 1] als voormalig bestuurder beheerst door Nederlands recht. Nu [gedaagde 1] zijn bestuurstaak in Nederland uitvoerde volgt uit art. 4 lid 1 van de Rome-II verordening2 dat Nederlands recht ook van toepassing is voor zover de grondslag onrechtmatige daad betreft.

Inhoudelijke beoordeling

4.3. In deze zaak staat centraal de vraag of de bestuurders zich schuldig hebben gemaakt aan onbehoorlijk bestuur als bedoeld in artikel 2:9 BW en/of onrechtmatige daad (artikel 6:162 BW).

4.4. Ingevolge artikel 2:9 BW, dat toegepast wordt bij de beoordeling van interne bestuurdersaansprakelijkheid (van een bestuurder jegens de door hem bestuurde rechtspersoon), is elke bestuurder gehouden tot een behoorlijke vervulling van de hem opgedragen taak. Voor het aannemen van aansprakelijkheid op grond van het artikel is vereist dat aan de bestuurder een ernstig verwijt gemaakt kan worden. Of sprake is van een ernstig verwijt dient te worden beoordeeld aan de hand van alle omstandigheden van het geval. Daartoe behoren onder meer de aard van de door de rechtspersoon uitgeoefende activiteiten, de in het algemeen daaruit voortvloeiende risicos, de taakverdeling binnen het bestuur, de eventueel voor het bestuur geldende richtlijnen, de gegevens waarover de bestuurder beschikte of behoorde te beschikken ten tijde van de aan hem verweten beslissingen of gedragingen, alsmede het inzicht en de zorgvuldigheid die mogen worden verwacht van een bestuurder die voor zijn taak berekend is en deze nauwgezet vervult.

4.5. Op een vordering van de rechtspersoon jegens de bestuurder die is gegrond op artikel 6:162 BW, is de maatstaf van ernstig verwijt, die geldt voor artikel 2:9 BW, ook van toepassing voor zover het gaat om handelen in de taakvervulling van bestuurder, wat in deze zaak het geval is.3

4.6. Op grond van de hoofdregel van het bewijsrecht (artikel 150 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) is het aan [eiser] om voldoende feiten en omstandigheden te stellen - en bij betwisting daarvan - te bewijzen waaruit de aansprakelijkheid van de bestuurders kan volgen.

4.7. De rechtbank is van oordeel dat [eiser] , in het licht van de gemotiveerde betwisting door de bestuurders onvoldoende heeft onderbouwd dat sprake is van ernstig verwijt. Daarbij stelt de rechtbank voorop dat het de taak van de bestuurders was om met [eiser] een onderneming te exploiteren zoals dat in de samenwerking tussen [naam 1] en de NVGF was beoogd. Daarbij hadden zij, binnen een bepaalde bandbreedte, enige beleidsvrijheid. Voor het aannemen van ernstig verwijt is onvoldoende dat (achteraf) de aandeelhouder en/of *stakeholders* (de rechtbank begrijpt: externe financiers) het met het beleid niet (volledig) eens waren of andere keuzes zouden hebben gemaakt.

4.8. Ter zitting heeft [eiser] zich in dit kader onder meer beroepen op de aanwijsbevoegdheid van art. 15.1 van de statuten (zie hiervoor onder 2.3), maar desgevraagd niet concreet kunnen benoemen welke aanwijzingen de bestuurders niet opgevolgd zouden hebben. Dat de AvA de bestuurders heeft opgedragen om een andere naam dan [naam kliniek] te gebruiken is gesteld noch gebleken.

4.9. [eiser] heeft niet onderbouwd waarom de bestuurders aansprakelijk zouden zijn voor kennelijk door haar aandeelhouder [naam 1] aan de stakeholder gegarandeerde rendementen. Als uitgangspunt ligt het ondernemersrisico bij de eigenaar (hier: de aandeelhouder) en niet bij de bestuurder. Dat de

bestuurders namens [eiser] aan de stakeholders rendementen hebben gegarandeerd is gesteld noch gebleken, laat staan dat [eiser] (en niet de in deze procedure niet betrokken stakeholders) daardoor schade zou hebben geleden. Dat de bestuurders de stakeholders te weinig en te laat hebben geïnformeerd leidt evenmin zonder meer tot aansprakelijkheid jegens [eiser] . Of de stakeholders onvoldoende zijn geïnformeerd kan reeds daarom in het midden blijven.

4.10. Ook het verwijt dat de bestuurders gelden die waren bedoeld voor een kliniek in [vestigingsplaats 2] hebben gebruikt voor de kliniek in [vestigingsplaats 1] slaagt niet. Dat ten aanzien van beschikbaar gestelde gelden een aanwijzing is gegeven als bedoeld in art. 15 lid 1 van de statuten is gesteld noch gebleken. Ten aanzien van het verwijt dat [eiser] geen contracten met zorgverzekeraars heeft gesloten is niet onderbouwd dat en waarom de bestuurders daartoe een verwijt, laat staan een ernstig verwijt, kan worden gemaakt.

4.11. De rechtbank zal ten slotte ingaan op een drietal gronden voor aansprakelijkheid die [eiser] bij de mondelinge behandeling heeft toegelicht in antwoord op de vraag welke concrete verwijten zij de bestuurders maakt.

Huurovereenkomst voor de kliniek in [vestigingsplaats 2]

4.12. Volgens [eiser] hebben de bestuurders de huurovereenkomst voor de kliniek in [vestigingsplaats 2] gesloten, terwijl zij wisten of behoorden te weten dat [eiser] de huurlasten niet kon dragen.

4.13. De rechtbank stelt voorop dat het door [eiser] genoemde criterium (het Beklamel-criterium) in beginsel ziet op de verhouding tussen een bestuurder van een vennootschap en een derde waarmee die vennootschap heeft gecontracteerd. Die situatie doet zich hier niet voor. Bovendien hebben de bestuurders onbetwist gesteld dat [eiser] alle huurverplichtingen ten aanzien van het pand in [vestigingsplaats 2] is nagekomen.

4.14. Uit de toelichting ter zitting maakt de rechtbank op dat [naam 1] de bestuurders verwijt dat zij financieel heeft moeten bijspringen om voornoemde huurbetalingen mogelijk te maken. Dat is op zichzelf echter onvoldoende om de bestuurders een ernstig verwijt te kunnen maken. De bestuurders hebben zich in dit kader op het standpunt gesteld dat zij ervan mochten uitgaan dat de [naam 1] geldmiddelen voor de kliniek in [vestigingsplaats 2] ter beschikking zou stellen, omdat [naam 2] erop stond dat [eiser] zo spoedig mogelijk een tweede kliniek zou openen. [eiser] heeft dit betoog niet weersproken. Daarnaast hebben de bestuurders, eveneens onbetwist, gesteld dat zij nadat werd besloten de vestiging in [vestigingsplaats 2] te sluiten met de verhuurder een eerdere beëindiging van de huurovereenkomst hebben kunnen afspreken zodat [eiser] in zoverre geen schade heeft geleden. Gelet hierop heeft [eiser] onvoldoende onderbouwd dat de bestuurders een ernstig verwijt kan worden gemaakt ten aanzien van het aangaan van de huurovereenkomst.

Arbeidsovereenkomst met [gedaagde 2] en mevrouw [naam 2]

4.15. Het tweede verwijt van [eiser] houdt in dat de bestuurders door het aangaan van de arbeidsovereenkomst met [gedaagde 2] in strijd hebben gehandeld met artikel 15.1 van de statuten, omdat zij de aanwijzingen van de AvA niet hebben opgevolgd.

4.16. De bestuurders hebben betwist dat de AvA een aanwijzing op dit punt heeft gegeven. [gedaagde 2] heeft tijdens de mondelinge behandeling verklaard dat hij naast bestuurder ook als fysiotherapeut werkzaam was in de klinieken. [eiser] heeft dit niet weersproken. Gelet hierop is het niet onbegrijpelijk dat met [gedaagde 2] een arbeidsovereenkomst is gesloten. [eiser] heeft ook niet feitelijk onderbouwd dat de AvA een aanwijzing op dit punt aan het bestuur heeft gegeven, ook omdat [eiser] heeft erkend dat er tot mei 2023 geen formele AvA is gehouden. Ook op dit punt de het gestelde ernstig verwijt daarom onvoldoende onderbouwd.

4.17. [eiser] verwijt de bestuurders daarnaast dat zij mevrouw [naam 2] te lang in dienst hebben gehouden, ondanks tegenvallende resultaten. De bestuurders hebben dat betwist en er daarbij op gewezen dat de vestiging in [vestigingsplaats 1] tot aan hun ontslag nog operationeel was en mevrouw [naam 2] daar werkzaam was als fysiotherapeut.

4.18. [eiser] heeft niet onderbouwd dat en waarom het bedrijfsmatig noodzakelijk was om de arbeidsovereenkomst met mevrouw [naam 2] , naast [gedaagde 2] de enige fysiotherapeut, te beëindigen. Dat had wel op haar weg gelegen. Daarom heeft zij haar verwijt op dit punt onvoldoende onderbouwd.

Boekhoudplicht

4.19. Het derde verwijt van [eiser] houdt in dat de bestuurders de boekhoudplicht als bedoeld in artikel 2:10 BW hebben geschonden, omdat zij geen behoorlijke administratie hebben gevoerd. Er zijn volgens [eiser] weliswaar Excel bestanden, maar de onderliggende documenten ontbreken. Het is het aan de bestuurders om aan te tonen dat aan de boekhoudplicht is voldaan, aldus [eiser] .

4.20. De bestuurders hebben betwist dat zij de boekhoudplicht hebben geschonden. Volgens hen is de administratie vrijwel geheel digitaal bijgehouden, waarbij voor de salarisadministratie en de boekhouding derden zijn ingeschakeld. [eiser] heeft niet weersproken dat deze derden zijn ingeschakeld.

4.21. Anders dan [eiser] heeft aangevoerd, ligt de stelplicht- en bewijslast voor deze aansprakelijkheidsgrond bij haar (zie hiervoor onder 4.6). [eiser] heeft hieraan niet voldaan. [eiser] heeft Excel bestanden ingediend en (een gedeelte van de) fysieke administratie overgelegd, zonder deze stukken verder toe te lichten. Het is niet aan de rechtbank om deze gegevens te doorzoeken om vast te stellen of de bestuurders aan de boekhoudplicht hebben voldaan. Van [eiser] had mogen worden verwacht dat zij, bijvoorbeeld aan de hand van een ingeschakelde deskundige, concreet zou hebben onderbouwd dat de boekhouding niet aan de daaraan te stellen eisen voldeed. Dat heeft zij nagelaten. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat niet is gebleken dat de bestuurders de boekhoudplicht hebben geschonden.

Slotsom

4.22. De slotsom is dat [eiser] de stelling dat de bestuurders een ernstig verwijt kan worden gemaakt en zij daardoor als bestuurder aansprakelijk zijn dan wel onrechtmatig hebben gehandeld, onvoldoende heeft onderbouwd. De daarop geënte vorderingen zullen daarom worden afgewezen.

Reis- en verblijfkosten [naam 2] voor de zitting van 3 juli 2026

4.23. In haar akte van 2 oktober 2026 heeft [eiser] , samengevat, het volgende aangevoerd. Op 21 juni 2026 heeft mr. Korzec verzocht de zitting van 3 juli 2026 te verplaatsen naar een latere datum, omdat een van de bestuurders zou zijn verhinderd vanwege opname in een ziekenhuis in China. Mr. Tsui heeft, zo stelt [eiser] , met dit uitstelverzoek ingestemd onder de voorwaarde dat mr. Korzec een beknopte medische onderbouwing zou verstrekken. Dat is tussen de advocaten afgesproken. Omdat de medische onderbouwing niet is verstrekt, is niet aangetoond dat de bestuurder op 3 juli 2026 daadwerkelijk verhinderd was. Daarom heeft [eiser] aanspraak op vergoeding van de behoeve van de zitting van 3 juli 2026 door [naam 2] onnodig gemaakte reis- en verblijfkosten, aldus nog steeds [eiser] . Zij verzoekt de rechtbank deze kosten te betrekken in haar beslissing over de proceskosten.

4.24. De rechtbank overweegt als volgt. Aan de beslissing van de rolrechter om de zitting van 3 juli 2026 te verplaatsen is niet de voorwaarde verbonden dat mr. Korzec de verhindering nader zou onderbouwen. Voor zover [eiser] zich op dit punt beroept op onderlinge afspraken tussen de advocaten kunnen die eventuele afspraken niet via een beslissing over de proceskosten worden afgedwongen.

Proceskosten

4.25. [eiser] zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten. Deze kosten worden aan de zijde van de bestuurders als volgt begroot:

- salaris advocaat 1.306 (twee punten à 653, volgens tarief II)
- nakosten 189 (plus de verhoging zoals vermeld onder de beslissing)

Totaal: 1.495

4.26. Over deze proceskosten zal de gevorderde wettelijke rente worden toegewezen.

5 De beslissing

De rechtbank

5.1. wijst de vorderingen af;

5.2. veroordeelt [eiser] in de proceskosten, aan de zijde van de bestuurders tot op heden begroot op 1.495, te betalen binnen veertien dagen na aanschrijving daartoe, te vermeerderen met 98 plus de kosten van betekening als [eiser] niet tijdig aan de veroordeling voldoen en het vonnis daarna wordt betekend, te vermeerderen met de wettelijke rente over de proceskosten als deze niet binnen veertien dagen na aanschrijving zijn voldaan;

5.3. verklaart de veroordeling onder 5.2 uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door (dhr.) mr. S.M. de Bruijn en in het openbaar uitgesproken op 11 november 2026.

type: 1554

---

1 Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking).

2 Verordening (EG) nr. 864/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 betreffende het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen.

3 vgl. HR 2 maart 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ3535